

Jeg skal derefter omtale de gennemgribende Forandringer, mod hvilke Kritik kan rejses.

For det første Bevillingernes Varighed. Kommissionens Flertals Forslag om at ændre de nugældende Bestemmelser saaledes, at der bliver ensartede Bestemmelser ved Lov, i Stedet for at det hidtil var lagt i Kommunalbestyrelsernes Haand at medvirke ved Fastsættelse af Aaremaalet, følges i Lovforslaget. Skønt jeg godt kunde ønske, at der var blevet bevaret Adgang til livsvarige Bevillinger for saadanne Forretningers Vedkommende, som man kan skønne vil blive bevaret, kan jeg dog tænke mig at forhandle om en ensartet Varighed for hele Landet. Jeg er ikke blind for det gode, der kan være forbundet med, at Bevillingen er givet paa et bestemt Aaremaal, og jeg deler Kommissionens Betragtninger, for saa vidt den udtaler, at der derigennem ydes nogen Garanti for forsvarlig Drift.

En 5-aarig Periode, som er foreslaaet, er imidlertid alt for kort. Dersom man skal gaa til ensartet Bestemmelse for hele Landet paa dette Omraade, maa Perioden ikke være under 10 Aar. En saa kort Periode som 5 Aar vil virke afskrækkende overfor Ansøgere. Det maa erindres, at en Mængde Restaurationer kræver Anbringelse af ret store Kapitaler, og navnlig maa man betænke, at det foreliggende Lovforslag i særlig Grad tager Sigte paa, at Ændringer, der medfører Anbringelse af ikke ringe Kapital, indføres. Det korte Aaremaal vil ikke alene holde Kapitalen tilbage, men den ansvarsbevidste og moralsk kvalificerede Ansøger vil ofte vige tilbage for Indtræden i et Erhverv, hvor han bliver mødt med en saadan Mistillid, at der ingen som helst Garanti ydes ham for Varigheden af Virksomheden.

Her foreligger et af de Tilfælde, som jeg allerede har berørt under mine almindelige Betragtninger, hvor den ene Bestemmelse kan tilintetgøre, hvad man tilsigter med den anden. Vi møder allerede her Faren for, at den virkelig kvalificerede Ansøger, den, som Samfundet var bedst tjent med at faa som Udøver af Næringen, viger tilbage, og at den i moralsk Henseende maaske mindre kvalificerede træder til, muligvis med den forudfattede Beslutning at drive „Rovdrift“ for i hvert Fald at være økonomisk sikret. Denne Risiko maa man ikke løbe. Jeg ser ganske vist, at Kommissionen i sine Betragtninger over § 10, jfr. Side 7, 1ste Stk. f. o., udtaler, at „Erfaringen viser tilstrækkelig, at de virkelig forsvarligt drevne Forretninger altid vil blive

opretholdt“. Her deler jeg ikke Kommissionens Betragtning. Erfaringen viser nemlig det stik modsatte. For Byernes Vedkommende kan Betragtningen være rigtig, ikke for Landets. Man har mange Eksempler paa, at virkelig forsvarligt drevne Gæstgiverier og Beværetninger ved Ejerskifte er blevet berøvet deres Ret til Udsænkning af stærke Drikke.

Den samme Uholdbarhed, som der hidtil har været paa Landet, og som har kunnet opretholdes ved de imod Lovens Aand praktiserede Kommuneafstemninger, vil fremtidig kunne blive til Stede i Byerne, naar man, som nærværende Lovforslag tilsigter, lovfæster Kommuneafstemningerne og lader disse omfatte ogsaa Byerne. Jeg maa her vende mig mod en enkelt Udtalelse af den ærede Ordfører for Venstre (Kvist), som udtalte, at Princippet i Loven af 10. Maj 1912 er, at Ansvaret for Bevillingers Meddelelse maa ligge hos Befolkningen gennem de kommunale Raad med Appel til Vælgerne. Dersom der ved Udtrykket „med Appel til Vælgerne“ er tænkt paa Kommuneafstemninger, er det en fejl Slutning, den ærede Ordfører drager. Princippet er alene, at det skal ske igennem de kommunale Raad. Der er ikke ved Loven af 10. Maj 1912 forudsat anden Appel til Vælgerne end den, som gælder i andre Sager, nemlig de ordinære Valg.

Kan der desuden bygges noget som helst paa en Udtalelse som den af mig fra Kommissionens Forslag citerede, naar man ser Indenrigsministerens Begrundelse af Forslaget til § 43 angaaende Erstatningsreglerne — et Forhold, som jeg senere skal komme tilbage til? Ministeren siger nemlig: „Thi den, der modtager en saadan Bevilling paa Aaremaal, maa regne med, at den ophører med den en Gang givne Bevillings Udløb, og indrette sine Forhold derefter“. Det er rene Ord for Pengene. Og en saa klar Udtalelse vil selvfølgelig føre til, at Bevillingsansøgere ikke medmindre Garantier paa anden Maade skabes, vil lade sig lede af en Bemærkning som Kommissionens, men mere vil have Øjet aabent for det Spark, der kan være Udsigt til, naar man skriver sig den højtærede Indenrigsministers Udtalelse bag Øret.

Et Forhold, Ansøgerne altid vil tage i Betragtning, er den Kamp, der vil blive ført imod en Beværetter at den organiserede Afholdsbevægelse. Det er en kendt Sag, at denne Bevægelse ikke kender det Hensyn, som Kommissionen paapeger, men retter sit Skud imod enhver Beværetning og handlende uden Hensyn til, hvorledes